



Hoenders houden in Stadtuinen

Bron: *Aviculutura 1 augustus 1923*

Uit de gebonden Aviculutura's 1923 van Henk van Driessen



Licht en Lucht in't Hoenderverblijf

Hoenderhokken in stadstuinen, hoe fraai soms ook ingericht, hebben maar al te dikwijls het gebrek, dat zij licht en lucht te veel keeren. De bedoeling, die bij de eigenaars bij de inrichting op dusdanige wijze heeft voorgezeten, is niet kwaad geweest. Men meende ten voordeele der dieren het hok zoo te moeten inrichten, dat gure winden en koude sneeuw- en regenbuien de hoenders niet zouden deeren. Men wilde er voor zorgen, dat hun steeds een warm, droog hok ten dienste zou staan, als de weergesteldheid zoodanig was, dat de dieren behoefte aan een beschutte plaats zouden voelen. Eigenaardig echter is, dat in de meeste gevallen deze laatste er niets van willen weten, om in het hok te gaan schuilen, ook al is het weer slecht. Voor een ogenblik, wanneer b.v. een onverwachte regenbui neerstort, zullen ze er hun troost wel in zoeken,

maar dat is slechts van korten duur. Spoedig verschijnen ze weer, ten spijt van alle regen, en verkiezen liever nat te worden, dan zich in den droge stal te vervelen. De eigenaar vindt dat niet prettig. Hij begrijpt niet, dat de kippen er niet de voorkeur aan geven zich in het daarvoor toch zoo uitstekend ingerichte hok op te houden. Met fellen zonneschijn 't zelfde geval. Inplaats dat ze zich hierte en beschutten door in het hok te gaan, blijven ze den geheelen dag in de brandende zonnestrallen, welke hun toch geen goed doen en zichtbaar hinderen. Dat de hoenders hierin zoo dom en tegen den wil van hun eigenaar handelen, moet een reden hebben. En die is er ook. Ten 1e zijn zij liefhebbers van licht. Veel licht hebben ze noodig en daarom verblijven ze liever in regen en wind of in de schroeiende zon, dan dat zij in een donker, somber hok gaan. ook frissche lucht is hun een levensbehoefte. Vogels zijn de dieren der lucht, die leven in en van de lucht, en hiertoe behooren toch ook de hoenders. Een verblijf, gevuld met onfrissche lucht, zullen ze dan ook zoveel mogelijk mijden. Op het verkeerde van een houten bodem, niet bedekt met een dikke laag strooisel, dient hier dan ook nog even gewezen te worden. Hoenders voelen zich op een planken bodem niet thuis. De teenen vinden hierop geen houvast, zodat het hun een onbehagelijk gevoel geeft, wanneer zij op de planken verblijven. Daarom is het noodig den bodem met een dikke laag zand, kort gehakt stroo, gedroogde bladeren, turfstrooisel of iets dergelijks te bedekken. Nog gemakkelijker is het, den houten bodem geheel achterwege te laten. Maar dan dient een paar centimeter onder de oppervlakte gaas te worden aangebracht, zoodat men vandaar uit geen aanvallen van ratten of ander roofgedierte heeft te vreezen. De foto's tonen een tweetal hoenderhokken, waarin licht en lucht in ruime mate kunnen binnendringen en welke zoodanig gemaakt zijn, dat het schoonmaken zonder moeite kan geschieden. De eene foto doet een hok voor 2 toomen hoenders zien, terwijl het bovengedeelte voor duiven gereserveerd is en het beneden - voorgedeelte eenige siereendjes huisvesting geeft. Daardoor is dit gedeelte wat ingebouwd en door een gemetseld vijvertje omgeven. Het andere hok is geplaatst in een met gaas afgezet hoekje van een stadtuin. Duidelijk is te zien hoe ruim het licht hier binnenvalt. De ventilatie is aan dezelfde zijde als de schuif, waardoor de hoenders zich naar buiten kunnen begeven, aangebracht, zoodat deze openingen geen tocht kunnen veroorzaken. De ruiten van het groote raam zijn door gaas beschermd. Mochten we nog iets over dit hok ter verbetering zeggen, dan is het, dat voorde leghokjes een raam, bestaande uit latten en gaas, aangebracht wordt, welke tegen den avond den toegang tot de leghokjes afsluit. De hoenders zullen en anders allicht toe overgaan, den nacht in deze hokjes door te brengen en daardoor het inwendige hiervan verontreinigen. "GALLUS"

